

JE KOMT DEN HAAG NIET UIT

Tijl Beckand

Vincent de Vries

Je komt Den Haag niet uit

Tijl Beckand

INSIDE

© 2019 Tijn Beckand en Vincent de Vries
Omslagbeeld: Humberto Tan
Omslagontwerp: Loudmouth, Utrecht
Binnenwerk: Crius Group, Hulshout

Een deel van de opbrengst van dit boek gaat naar de
maatschappelijke projecten van ADO Den Haag

ISBN 978 90 488 4432 6
ISBN 978 90 488 4433 3 (e-book)
NUR 489

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Inside is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk,
fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn vader en moeder
Jullie hebben mij Haags gemaakt

Inhoud

Proloog	9
1. Dick Advocaat	21
2. Aad de Mos	43
3. Lex Schoenmaker	63
4. Harrie Jekkers	81
5. Maron Pots	95
6. Cor Lems	113
7. John van Zweden	131
8. Wesley Verhoek	153
9. Joop Buyt	171
10. Kees Jansma	189
11. Tom Beugelsdijk	205
Epiloog	223

Proloog

'Zèg teige die gaste dat ze Jerichoo motte zinga.'

Ik heb geen idee wat die vrouw in die rolstoel tegen mij zegt. Blonde permanent, grote bril, met nog grotere ongelijke ogen. Shaggie tussen de lippen en de volgende al in de maak.

Het is mei 1986. Ik was ver weg van huis, op een plek waar ik de regels niet kende, de taal niet sprak. En ik had geen vriendjes bij me. Ik was elf jaar en stond achter het doel in het Zuiderpark, de thuishaven van de toenmalige FC Den Haag. Ik was niet alleen, maar met mijn ouders die net als ik nog nooit een voetbalwedstrijd hadden bezocht. Voor hen zou het een van de laatste voetbalwedstrijden worden. Voor mij niet.

Er rochelt iemand en spuugt daarna op de grond. Er kwam bloed mee. Het commentaar:

'Zau, gaat lekkâh mejje.'

'Hâh je kankerbek.'

De vrouw geeft niet op.

'Jerichoo! Zèg dat ze Jerichoo zinga!'

Ze trekt nu aan m'n arm.

Ik schrik.

'Heer wie koo,' zegt een man met een mat in z'n nek van een halve meter en een shirtje dat z'n buik maar half bedekt.

'Kom maah mee jonge.'

Even verderop staat een groep mannen met plastic glazen bier.

'Zing eive heer wie koo voâh haah,' zegt de mat, wijzend op het vrouwtje in de rolstoel.

Eén man zet met een doorrookte astmastem een keel op zingt knetterend: *'Heer wie koo! Heer wie koo! Heer wie koo!'*

Binnen een paar seconden neemt het hele vak het gezang over, wat ik door de melodie onmiddellijk herken als het bekende *'Here we go, here we go, here we go!'*

De man loopt zwijgend met mij terug naar mijn plek. De vrouw lacht met open mond, shaggie in de hand. Ze heeft geen bovengebbit. De stadionspeaker brult de opstelling van Den Haag.

'Op 10: Martin Jol!'

'Martin Jol, lik me hol,' roept iemand.

De wedstrijd moet nog beginnen, maar ik ben verkocht.

Oh, wat is dit mooi!

***

Er zijn er een paar dingen waar ik nog op hoop. Zoals een reünie van ABBA. Een Elfstedentocht. De terugkeer van de serie *Seinfeld*.

Het zijn geen onredelijke dingen, het zou kunnen, maar het wordt met het verstrijken van de jaren wel steeds onwaarschijnlijker.

Ik hoop ook op wat meer onredelijkere dingen. De kans dat we alleen zijn in dit universum is kleiner dan één op een paar miljard. Stel dat er ergens leven is. Hoeft niet eens intelligent leven te zijn. Stel dat er ergens een planeet is, zoals de aarde, maar dan twintig keer groter. Een plek waar we opnieuw kunnen beginnen met schade en schande, nadat we eerst deze planeet volledig om zeep hebben geholpen.

En waarom ook *niet* op onredelijke dingen hopen? In het jaar 1400 hadden we toch ook niet kunnen denken dat iedere zwakzinnige in een paar uur naar Amerika kan vliegen, een plek waarvan we het bestaan nog niet eens kenden? Het is niet redelijk, ik weet het, maar ik hoop er wel op.

En ik hoop dat ADO wint. Iedere week. Dat is mijn *day-to-day*-hoop.

Mijn langetermijnhoop is dat ADO kampioen wordt. Al weet ik dat de kans groter is dat ik ABBA ooit live zie. Op een andere planeet, in gezelschap van de cast van Jerry Seinfeld.

Als hopen een kunst was, dan kwamen de meeste artiesten uit Den Haag. Wie achter de lokale FC uit de Hofstad staat, moet het hebben van hopen.

Lang hebben we moeten hopen dat het niet misging met de ME.

Hopen dat je niet degradeert.

Hopen dat je weer promoveert.

Hopen dat je er vervolgens in blijft.

Hopen dat je de play-offs een keer haalt of een lekker spitsje scoort uit een exotisch oord.

Hopen dat je binnen een jaar – want zo lang blijven lekkere spitsjes vaak – een mooi bedrag vangt.

Hopen dat je niet met een nulletje of vijf, zes op je kloten krijgt van Ajax of PSV.

Hopen dat er een schip met geld binnenvaart of dat er eindelijk een grote sponsor uit Zuid-Holland instapt.

Hopen dat Martin Jol, Dick Advocaat, Rob Jansen en pak 'm beet Aad de Mos de handen ineen slaan en de club naar een hoger plan brengen.

Hopen, hopen, hopen. En tot die tijd is alles meegenomen. Winnen van Excelsior? Heerlijk. Puntje bij Vitesse? Super. En snoepen van de topclubs is de grootste traktatie die je je kan voorstellen. Het glazuur spat dan gewoon van je tanden.

Maar het hopen, dat geldt toch voor iedere club? Jazeker. Maar in Den Haag zit je váker tussen hoop en vrees.

Wat dat betreft is het leven van een Den Haag-supporter anno 2019 helemaal niet slecht. Plek nummer 18 is al heel lang niet meer door ons ingenomen, onder de streep staan komt incidenteel voor en het linkerrijtje is geen verre subtropische vakantiebestemming meer, maar zeer goed bereikbaar.

Toch blijft het kriebelen. Den Haag is de derde stad van

Nederland. Dan is de negende of tiende plek toch te laag? Waarom kan het niet bij ons, zoals wel in Utrecht, Arnhem, Heerenveen en godbetert Almelo?

De beroemde jaren zeventig, een verleden dat steeds meer vergeelt. De beruchte jaren tachtig, de korte opleving in de jaren negentig en natuurlijk die piek in 2010 – dat wil je vaker, meer. Iedere week liefst.

En dus blijf je hopen. Maar waarom? Omdat ADO Den Haag voor mij de mooiste club van de wereld is. Een club met een haast Engelse uitstraling, maar dan beter. De sfeer en de kleuren, en de klank van het gezang, gezeur en gekanker in het stadion.

Zoals je maar één moeder hebt, zo heb je ook maar één club. En die moeder aan de overkant mag dan wel mooier zijn, met een perfect gestreken linnen broek en die de heerlijkste appeltaart uit een prachtige oven trekt: jouw moeder is de beste, de liefste, de sterkste. En die ene keer dat jouw moeder koekjes bakt, eet je je vingers erbij op.

Dat gevoel. Het gevoel van onvoorwaardelijke clubliefde, daar gaat dit boek over. En net als dat ik over mijn moeder klaag, zo klaag ik ook over de club. Dat komt door het onvoorwaardelijk houden van.

Dit is dan ook niet een boek over het bereiken van de Champions League-finale. Of over landskampioenschappen. Of over spelers met grote transfers naar FC Barcelona of Juventus.

Nee, dit is een boek over terugrijden in de bus en woedende supporters te woord staan.

Over het recordaantal gele kaarten pakken.

Over rennen voor de ME.

Over dagen aftellen in Frankfurt.

Over ruzie maken met een Chinees en wachten tot de tolk het vertaalt.

Over per ongeluk een bom in je hand gedrukt krijgen en in het verkeerde vak gooien.

Over degraderen.

Over transfers die niet doorgingen.

Over uit bij Veendam.

Over matten – in je nek en met de politie.

En het is een boek over dromen die uitkomen.

Over een belletje van Poetin.

Over een beeld van zestien miljoen euro dat ergens op de bodem van de zee ligt.

Over twee keer winnen van Ajax, in één seizoen.

Over een broodje pindakaas eten in de rust van een Europese wedstrijd.

Over de regenboogvlag die in het stadion wappert.

Over een scheidsrechter met z'n broek op z'n enkels.

Over dat soms alles op z'n plek valt.

Over kippenvel in het stadion.

ADO Den Haag is een volksclub van vlees en bloed. Met meer dieptepunten dan hoogtepunten. Een club met een

randje, met een knipoog. Een club waar je trots op bent. Voor velen cult, voor mij magisch.

* * *

Mijn vader noemde hem éénoog. Een kleine, gedrongen man die een sigarenhandeltje runde bij ons in de straat. Zijn echte naam was Harry Spanjaard. Hij stond over het algemeen chagrijnig met een sigarenstompje in de mondhoek achter de toonbank in de *Privé* te bladeren. Met één oog helemaal dichtgeknepen. Vandaar die bijnaam.

Het zaakje had een heel oude, vergeelde etalage met rookaccessoires uit de jaren zestig en zeventig, plastic bloemen en seksboekjes. Het was een andere tijd, het midden van de jaren tachtig. Dáár ontdekte ik het bestaan van FC Den Haag.

Harry kneep met dat ene oog omdat hij daar blind aan was. Ik wist als jochie niet eens hoe hij heette. Mijn vader zei gewoon: 'Kan jij even naar éénoog om een pakje shag te halen?'

Ongeveer twaalf jaar later werd hij door drie mannen uit het asielzoekerscentrum uit de straat overvallen en volledig blind geslagen. Ze namen alleen twee sloffen sigaretten mee. Harry verdween een paar maanden en keerde weer terug.

Ik was inmiddels 24 jaar. Een paar keer per week ging ik koffie bij hem drinken, deed boodschapjes. We luisterden samen naar de *Matthäus-Passion*, want hij kon zelf de cd-spe-

ler niet meer aanzetten. Dan zaten we in een klein kamertje achter het winkeltje, waar alles nog precies zo stond en lag als op de dag van de overval.

Harry kreeg geen aangepaste woning. Er waren in elk geval geen plannen. Het was best een puinhoop en hij deed alles op de tast. Bijna iedere keer als ik er was jammerde hij 'ik zal nooit meer een mooie vrouw kunnen zien'.

Een paar dagen voor Sinterklaas 1996 brak er 's nachts brand uit. Het was waarschijnlijk het eeuwige sigarenstompje dat hij in de hoek van zijn mond had. Ik heb de vlammen zien uitslaan. Verschrikkelijk. Ik had 'm diezelfde dag nog gesproken. Er was niets meer aan te doen.

Ik ging mee naar het politiebureau, om alles daar af te wachten. Dat deed je toen nog zonder internet en mobiel. Ik heb daar zitten praten met een gezette politieagent met rood haar. Achteraf wist hij al dat Harry was overleden, maar dat bericht stelde hij even uit. Ik moest huilen toen hij het vertelde. Ik wilde hem omhelzen, maar dat weerde hij resoluut af. Ik voelde mij zo leeg.

Waar ik met dit verhaal naartoe wil? Nou, aan de binnenkant van het raam van de deur van die sigarenhandel hing een voorpagina van de *Haagsche Courant*. En dát was mijn eerste herinnering. Een kleine zwart-witfoto van Heini Otto, Karel Bouwens en Martin Jol.

Het bericht moet in het najaar van 1985 in de krant hebben gestaan. Ik was toen elf jaar. In het seizoen 1985/86 zette FC Den Haag een ongeslagen recordreeks neer in de eerste

divisie. Ik weet nog dat ik het vreemd vond allemaal. Een Haagse club? Een Haagse club die het goed doet? Dat was allemaal nieuw voor mij.

Voor het einde van het seizoen had ik mijn ouders zover dat we een wedstrijd van FC Den Haag in het Zuiderpark bezochten. Tegen Vitesse. FC Den Haag was al kampioen en FC Den Haag won die middag.

Het voetbal was hard maar fair, en bovendien aanvallend en verzorgd. De supporters waren creatief en scherp. In het vak waar ik zat liepen steeds twee agenten heen en weer. Een lange dunne man en een wat kleinere dikke vrouw. Iedere keer wanneer ze voorbijkwamen floten een paar honderd man de tune van *Laurel & Hardy*. Lachen! Klonk er iets van een poging tot samenzang van het uitvak, dan werd door Midden-Noord de tune van *Sesamstraat* ingezet.

Midden-Noord. Ook zoiets. Dat was niet een vak waar je zo maar ging staan. Vanaf de West, de gezinstribune waar ik stond, sloeg je dat met open mond gade.

In de jaren die volgden zag je ook de mindere kant van die geuzentribune. Knokken. Buiten het stadion heb ik gerend tussen de politie te paard die uitrukte om de harde kern aan te pakken. Ook ben ik eens twee meter de lucht in gevlogen nadat er weer een vuurwerkbom vlak naast mij ontplofte. En ik heb de ME-schilden en -knuppels zien oprukken.

Het waren de tijden zonder poorten, hekjes en andere moderne handigheidjes voor een soepele doorstroom van het

publiek. Ik weet nog dat we na een wedstrijd vanuit het vak tussen twee stapels van containers naar buiten werden geleid. Het leek wel op een heel grote trechter die plat op de grond lag, waar al die mensen doorheen werden geperst. Na die middag wilde mijn vader niet meer naar het stadion.

En dan was er natuurlijk die wedstrijd tegen Ajax op 1 maart 1987 die de geschiedenis in zou gaan als de Slag om het Zuiderpark. Dat was het absolute dieptepunt als het ging om supportersrellen. Al was het verloop van die middag ook nog uitermate treurig voor FC Den Haag omdat Midden-Noord ten onrechte en zeer hardhandig werd leeggeveegd door de ME.

Foto's van die charge gaan je door merg en been. Ik weet nog precies hoe dat voelde, omdat mijn broer, die toen 21 jaar was, in dat vak zat en wij urenlang daarna niets van hem hoorde. Hij bleef ongedeerd.

Toch bleef ik naar het stadion gaan. De aantrekkingskracht was te groot. Dat gevoel, die sensatie. Er gebeurde altijd wel iets spectaculairs.

Vooraf onder trainer Co Adriaanse. Toen draaide FC Den Haag nog even in de top mee. Maar in 1992 degradeerde de club weer. Er zouden elf seizoenen in de weinig aantrekkelijke eerste divisie volgen. Want zeg nou zelf: een stad als Den Haag, een club als FC Den Haag in de eerste divisie, dat is toch geen gezicht?

Later ging ik minder. En ik niet alleen. Soms zaten er net 2500 man. De tijden dat mensen voor Ajax, PSV of Feyenoord waren, kwamen weer terug.

‘FC Den Haag? Ben je voor FC Den Haag? Dat kan je toch niet menen?’

Maar ja. Je blijft voor FC Den Haag. Of ADO Den Haag, zoals het later ging heten. Dat gaat niet zomaar weg, besef je opeens. Sterker nog, dat gaat nooit meer weg.

En zoals dat met echte liefde gaat, zodra er een sprankje hoop is gaat je hart direct sneller kloppen. Na nóg een degradatie, een bijna-faillissement en een miraculeuze promotie is ADO Den Haag alweer meer dan tien jaar een stabiele ere-divisieclub. In onduidelijke Chinese handen, dat dan weer wel. *Never a dull moment* in Den Haag.

Wat is dan die aantrekkingskracht die deze club heeft? Bijna 35 jaar na mijn eerste bezoek aan FC Den Haag wilde ik eens uitgebreid de tijd nemen om die vraag te beantwoorden.

Uitgever Marieke Derksen stelde mij in staat om samen met journalist Vincent de Vries een rondgang te maken langs ‘allemaal Haagse jongens’ zoals ze dat in Den Haag zeggen. Aad de Mos, Lex Schoenmaker, John van Zweden, Wesley Verhoek, Tom Beugelsdijk, Cor Lems, Kees Jansma, Joop Buyt, Harrie Jekkers, Maron Pots en Dick Advocaat. Allemaal verschillende figuren, verschillende achtergronden en verschillende banden met de club. Ze hebben één ding gemeen: ze hebben een groen-en-geel hart.

* * *

Wanneer er in het Zuiderpark weer eens op een nederlaag werd afgestevend, dan klonk er vanaf de Haagse tribunes steevast: 'Je komt Den Haag niet uit! Je komt Den Haag niet uit!'

Dat was meestal bedoeld voor de scheidsrechter, en natuurlijk voor de supporters van de tegenstander. Het was wel komisch, omdat zowel scheidsrechter als supporters natuurlijk wel Den Haag uit kwamen – al was het af en toe rennend, en met piepende banden.

Maar nu begrijp ik pas dat het stadion *zichzelf* toezong. Als je hier vandaan komt, van achter de duinen, dan maakt het niet uit waar ter wereld je bent. Je komt Den Haag echt nooit meer uit.

Tijl Beckand, september 2019

1.

Dick Advocaat

Tijl Beckand heeft er vaak over nagedacht: wat als Dick Advocaat (27 september 1947, Den Haag) trainer zou zijn geweest van ADO Den Haag? Wat zou er dan gebeurd zijn?

Puilde de prijzenkast dan niet net zo uit als die van PSV, Glasgow Rangers en Zenit Sint-Petersburg, clubs waar Advocaat als trainer zeer succesvol was? Of kwam ADO Den Haag ook onder zijn leiding maar niet uit de grijze middenmoot waarin de club zich al jaren bevindt?

We zullen het nooit weten, want Advocaat wordt, zo vertelt de oud-bondscoach in dit gesprek, nooit trainer van ADO Den Haag. Niet nu. Niet later. Nooit.

En dat is heel erg jammer, meent Beckand. 'Want als er één trainer onze club naar een hoger plan kon tillen,' zo zegt hij, 'dan was het Advocaat wel. En dat zeg ik echt niet alleen omdat hij een schat aan ervaring heeft, opgedaan in elke uithoek van de wereld, maar ook – en dat is misschien wel het allerbelangrijkste – een zoon van de club is. Daarom weet Advocaat als geen ander hoe je deze club moet sturen.'

Twee uur eerder. Dick Advocaat knikt als we het er in het drukke restaurant van het Van der Valk-hotel in Nootdorp, niet ver van het ADO Den Haag-stadion, over beginnen.

Natúúrlijk weet hij dat als geen ander, zegt hij met zijn karakteristieke zware stem, terwijl hij door zijn eerste koffie roert. 'Wat wil je ook? Ik kom er al van kinds af aan!'

Even voor de beeldvorming: hij liep toen vanuit de Majubastraat – waar hij op nummer 41 woonde – de Schalk Burgerstraat door, de brug over en hij was er, in het prachtige Zuiderpark.

'Ik heb in 1957 weliswaar nog even voor Celeritas gevoetbald,' zegt hij, 'maar dat was puur omdat ik toen nog niet voor ADO mocht spelen.'

Advocaat, die altijd binding met Transvaalkwartier heeft gehouden, wilde wel meteen voor ADO spelen, net als Harry Vos, zijn één jaar oudere boezemvriend die naast hem woonde en die in 1973 nog met Feyenoord de UEFA Cup zou winnen, maar dat was niet heel eenvoudig.

'Met alleen talent kwam je er toen niet. In die tijd was ADO echt een nette club, vergeet dat niet. Je moest toen nog echt door de ballotagecommissie.'

Beckand: 'Het was chiquer?'

Advocaat: 'Ik?'

Beckand: 'Nee, de club.'

Advocaat: 'Absoluut. Helemáál in vergelijking met Holland Sport. Een tijdje terug kreeg ik de vraag door wie ik eigenlijk was opgevoed. Weet je wat ik toen zei?'

Beckand: 'Nee?'

Advocaat: 'Door de trainers en leiders van ADO! Dat waren net leraren. Daar keek je toen torenhoog tegenop. En helemaal als tienjarige, het moment dat ik bij de club kwam.'

Beckand: 'Dat verrast me echt. Ik heb ook in de jeugd van ADO gezeten. Weliswaar niet lang, maar toch. Wat ik me daar van kan herinneren is dat het verre van chic was.'

Advocaat: 'Bij ons wel. Zo mochten we absoluut niet tuyoeren. Daar stond nog net niet de doodstraf op.'

Had je talent?

Advocaat: 'Zeker. Zo heb ik altijd in de hoogste jeugdelftallen gespeeld. CI, BI...'

Beckand: '... AI.'

Advocaat: 'Nee, die sloeg ik over. Ik ging meteen door naar de betaalde jeugd. Dus ja, je kan zeker zeggen dat ik een talent was. Ik zat ook niet voor niets in het UEFA-elftal van George Kessler.'

Beckand. 'Jouw broer speelde ook bij ADO. Sterker nog, die heeft zelfs in ADO I gespeeld.'

Advocaat: 'Ja, Jaap.'

Beckand: 'Daar keek je ook tegenop, hè.'

Advocaat: 'Logisch. Jaap is zeven jaar ouder dan ik. Bovendien mocht hij al vrij snel meetrainen bij het tweede. Ik kan je zeggen: dat maakt indruk, hoor. En dan scoort hij ook nog bij zijn debuut in 1958. Joh, ik vergeet het nooit meer: het was uit bij Sparta en Jaap scoorde de 0-1. Oh, wat was ik trots toen ik dat op de radio hoorde. Dat ADO uiteindelijk

met 4-1 verloor en Jaap sindsdien nooit meer voor ADO uitkwam was jammer, maar dat kon de pret niet drukken.'

Beckand: 'Stoppen op het hoogtepunt heet dat.'

Advocaat: 'Jawel, al heeft hij daarna nog wel veel andere clubs gehad, hoor. Ik heb de naam dat ik overal wat vandaan haal, maar kijk eens naar mijn broer. Naast ADO en Holland Sport heeft hij ook in Leeuwarden, Zwolle en Enschede gespeeld. Jaap is dan ook veel erger dan ik. Al vindt-ie dat vast niet leuk om te horen.'

Tijl, jij hebt het eerste dus niet gehaald. Jij had geen talent?

Beckand: 'Totaal niet.'

Advocaat: 'Niet? In welke elftallen heb je dan gespeeld?'

Beckand: 'D4 en C3. Maar dat werkte gewoon niet. Vooropgesteld, ik wilde graag bij ADO voetballen. Dolgraag zelfs, maar ja, ik kwam uit de Archipelbuurt waar ik op De Vrije School zat. Een school met alleen maar blanke leerlingen. Dan ben je niks gewend, hè. Daar was het nooit kanker dit, kanker dat. Ook had ik nog nooit iemand voor zijn bek geslagen. En dat is niet handig als je bij ADO ineens allerlei gastjes tegenkomt die gehard zijn.'

Advocaat: 'Die waren vast ook veel meer bezig met overleven.'

Beckand: 'Exact.'

Advocaat: 'Weet je, ook dat was in mijn tijd niet zo. We waren juist heel erg op elkaar aangewezen. Maar wat wil je ook? Het was net na de oorlog. Alles was in opbouw. Maar

weet je wat ik misschien wel het allermooiste vond uit die tijd?’

Beckand: ‘Nou?’

Advocaat: ‘Dat iedereen elkaar kende. Dus niet alleen elkaars vader en moeder, maar ook alle broers en zussen, inclusief de verjaardagen. Ook dat is tegenwoordig heel anders.’

En anders dan de PlayStation-generatie was jij vrijwel dagelijks in het Zuiderpark te vinden.

Advocaat: ‘Ja, fantastisch was dat.’

Beckand: ‘Wat deed je daar dan?’

Advocaat: ‘Voetballen natuurlijk. En ik kalkte de lijnen en maakte de kleedkamers schoon. Verder bezocht ik de trainingen van het eerste, samen met Aad de Mos. Dan schoppen we de ballen terug die over en naast het doel vlogen. Een grandioze tijd!’

Beckand: ‘Maar jullie hadden met spelers als Carol Schuurman en Mick Clavan ook heel andere rolmodellen. In mijn tijd – en dan heb ik over 1986 – ging het ook meer over agressie. *Kom, we gaan de supporters van Feyenoord pakken*, zeiden ze dan.’

Advocaat: ‘Dat was in die tijd echt niet. Toen ging het allemaal veel gemoedelijker aan toe.’

Je zei net: ik was een talent. Was je toen ook al een bijtertje, zoals we je later als voetballer leerden kennen?

Advocaat: ‘Oh, ik was niet alleen een vechtertje, hoor.’

Beckand: ‘Je kon ook aardig een bal raken.’

Advocaat: 'Natuurlijk. Neem die UEFA-jeugd waar ik het net over had. Daar speelden grote jongens. Spelers als Jan van Beveren en Jan Boskamp, maar ik was de aanvoerder. Dan moet je echt wel kunnen voetballen. Ik heb alleen niet de absolute top gehaald.'

Dat wil niet zeggen dat Dick Advocaat niet trots is op zijn carrière als speler. Juist wel, zegt hij. Oké, het werd weliswaar geen Ajax, PSV of Feyenoord. Of een grote ploeg in het buitenland. Maar met clubs als ADO, Roda JC, FC VVV, FC Den Haag, Sparta en FC Utrecht is er zeker geen reden tot klagen, stelt Advocaat, die tussendoor ook nog uitkwam voor San Francisco Golden State Gales, Chicago Sting en Berchem Sport.

Daarom is het niet altijd even fair, zo meent de verdedigende middenvelder die tussen 1966 en 1973 in totaal 147 duels voor ADO en later FC Den Haag speelde, dat hij alleen maar als een bijtertje/vechtertje/driftkikker wordt gezien. Want daarmee doe je hem als speler echt tekort, vindt hij.

Op die manier sta je wel op de cover van een boek van Johan Derksen.

Verongelijkt: 'Johan was een ordinaire schopper, ik niet.' Dan lachend: 'Maar Johan moest ook wel keihard zijn, want voetballen kon hij niet. Op tv is hij natuurlijk wel een hele grote. Ook omdat hij niet vies is van een mening. Ja, dat vind ik mooi om te zien.'